

אלו נאמרין פרק שביעי סוטה

מ.

עין משפט
נר מצוה

סד א מיי פ"ד מהל' נשואות כפס הלכה ז סמג עשין כ טוש"ע א"ח סימן קכח סעיף כו: סה ב מיי פ"ט מהל' תפלה הלכה ד סמג עשין יט טוש"ע א"ח סי' קס סעיף א [וברכ אלפס ברכות פ"ג דף טו: וברא"ש שם סי' כן:] סו ג מיי פ"ד מהל' נשואות כפס הל' סמג עשין כ טוש"ע א"ח סי' קכח סעיף ה: סז ד מיי שם הלכה ו וע"ש ב"מ [נזר] א"ח סי' קסח:]

בנעילה דיומא דביפורי מאי אמר. לא ידענא אמאי לא אמר בנעילה דתענית כי היכא דלמר במנחתא דתעניתא דהא משמע בגמרא צ"ל בשלשה פרקים (תענית כו:) דתעניתא הוה נמי נעילה אזל מוסף לא הוה צה: **כל האומרם בגבולין אינו אלא מועה.** פירש ר"י אע"ג דלמר' דפרק הירואה (ברכות נה:) האי מלך דחזי חלמא וכו' דהתם משום סכנה המירו שמא חלוס מסוכן הוא שלרין רפואה דהא אפילו צבצת המירו להמענות תענית חלוס. פירש ר"ח הני כולו רבי חייל צר אלא ודרי חיננא צר פפא ודרי אצבו הילכתא ניהו: **על** שאמרו מורים דר. צערך דהא דהא פירש רב משה ראש ישיבה זן מרנא יעקב דקא מודו צור על שליח צבור אינון סומכין ומאי על שאלו מורים קן על ההודאה דקאמר שליח צבור וקא ענו אינון אמר צירושלמי פ"ק דברכות איתא נמי רבי אצא צ"ר וצדא צס רב מורים אמרו קן שאלו חייבין להודות קן שמך תרנגה שפתי כי אומרם קן וגו' צא"י האל ההודאות ר' שמואל צ"ר אצויה צס רבי אצא ר' הודיה וצצח לשמך הגדול קן גבורה קן תפארת יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שתסמכנו בתפלתנו ותוסקפנו מכפיפתנו כי אתה הוא סומך נופלים וזוקק כפופים מלא רחמים ואין עוד מלכך צא"י האל ההודאות צר קפרא אומר קן כריעה קן צרכה קן כפופה קן השתחויה כי קן תכרע כל צדך וכל לשון קן תשבע קן ה' הגדולה והגבורה וגו' והעושר והכבוד מלפניך וגו' ועתה ה' אלהינו בכל לב וצכל נפש קן משתחוים כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך צא"י האל ההודאות אומר רבי יודן נהגין אמרי רבנן כולוהו ואית דלמר או א"לדה או אלה:

שמא תפסוק רצועה בסנדליו. פירש ר"ח שמע מינה דמותר ליכנס צבית הכנסת בסנדל ובמנעל דלא אסרו אלא שלא לעלות לדוכן בסנדל ורבי הציא כמו כן מפרק שלישי דמגילה (דף כד:) האומר איני עובר לפני המזבח בסנדל אף יתף לא יעבור אלמא דאפילו לפני המזבח מותר לעבור בסנדל והכי מסיק דהדיא דפרק הירואה (ברכות דף סג.) אמר רבא מה ציתו אקפנדריא קפיד איניש ארקיאה ואמנעל לא קפיד איניש אף צית הכנסת קפנדריא אסור ורקיקה ומנעל שרי: וכל

בהוצאת השם. כשהכניס מזכירין את השם: פסוקא לקבל פסוקא. שהכניס אומרים פסוק ראשון והם אומרים אחד מאלו ובשני היו אומרים את השני ובשלישי את השלישי וכן צמוסף וכן צמנחה שהרי כולן שלשה שלשה הם: אינו אלא טועה. שלא נתקנו לומר אלא לכבוד שם המיוחד המוכר במקדש: ואינו

מסביר פנים. להראות שצרכת רבו חשונה לו ועריצה עליו ותגמול לרבו עליו צדק: **אמוריה.** המתרגם לרבים מה שהוא לוחש לו בשעת הדרשה: לא צריך לידוך. חסס הוא כמו צעלין: **יקרא דמלכותא.** (ו) שהרי רבי אצבו נשוא פנים צבית המלך דלמר' בחגיגה (דף יד.) נשוא פנים כגון ר' אצבו צי קיסר וצסנהדרין (דף יד.) אמר דהו נפקי אמתא דצי קיסר לאפיה ומשרין קמיה רצה דעמיה מדברנא לאומתיה: וסו רבנן אימנו עליה. ועוד זו מענוותנותו: **דנפיש עליה חובות.** שהיה צריך ללוות: **אמר ר' אצבו איס לן רבה.** חסס גדול וראוי לישב צראש יומר ממני כדי שיושיבוהו צראש ונומנין לו מנות ומעשרין אותו כדי שהיה חשוך וישמעו דבריו כדתיא והכהן הגדול מלחמיו גדלוהו משל אחיו (יומא דף יט.) ה"ג רבי אצבו דרש **באגדתא: שמעטפא.** הלכות דינין ואיסור וטהרות: **סידקים.** כלי מלאכות נשים ועניים כגון פלכים מחטין ולינורות: לא על מוכר סידקים. דתמיה. מתוך שדמיהם קלים יש להם קוניהם הרבה. ולהפס דעתו הוא אומר: על שאלו מורים קן. על שנתם צלצנו להיות (ו) (מודים קן) דבוקים צן ומודים קן: **רבי סימא.** מוסף הוא. וכן כולם מוספין הן על הראשונים: **שמעוני אחי ועמי.** מזהירם היה להתנדב לצדק הצית לבני המקדש: **אס חסס שומעים לי.** להיות שומעים למקום אחי וחצריי אהם. אלמא המלך אימת צבור עליו אס כשרים הם: **עמי חסס.** כדושים תחתי: **לאו משום אימא דליצורא.** מפני שנסתלקין בגדיו העשוין למדת בהגזת ידיו ונראין סנדליו לצבור והן אין ראוין לראות מפני טיט שעליהן: **דילמא מפסקא לטועה.** וגנאי הוא לעלמו ומתלווצים עליו כשסנדלו מותרת וימיז למקטריה וחציריו מצרכין ואמי למימר אינו ראוין לנשואות כפס והלך וישב לו: וכל

(א) סי' אית לכו ג"א ח"ל עד דמלנא ליה לרבי אצא לא איתא עד דאציל ליה. (ב) בקרא כתיב דוד המלך. (ג) ר"ה לא. (ד) ויקרא כ"א. (ה) סי' א"ה. (ו) ו"ל דהא או אהל.

תורה אור השלם

1. הנה כי בן יברך גבר ירא ה' תהלים קכח ד
2. ויקרא דוד המלך על רגליו ויאמר שמעוני אחי ועמי אני עם לבבי לבנות בית מנחה לארון ברית ה' וזהרם רגלי אלהינו ודבקינו לבנות: דברי הימים א כ ב

הגהות הב"ח

(א) נמי במנחתא תנא הנה: (ב) שם דמן עבו (דנפיש) מו"מ וי"צ סי' א' דתפסי: (ג) שם מהכא דה"ר און הכהנים: (ד) רש"י ד"ה יקרא דמלכות שהיה ר' אצבו:

גליון הש"ס

נמי אמר רב פפא חילבך ניסריתו לכולוהו. כעין זה שנת דף כ ע"א חולין דף סה ע"א ונדק עו ע"ב:

איתותב דעתיה מיניה בזמן ששליח צבור אומר מורים להם מה הם אומרים אמר רב מורים אנחנו קך ה' אלהינו על שאנו מורים קך ושמאל אמר אלהי כל בשר על שאנו מורים קך רבי סימא יוצרנו יוצר בראשית על שאנו מורים קך נהרדעי אמרי משמיה דרבי סימא ברכות והודאות לשמן הגדול על שהחיינתו לקיימתנו על שאנו מורים קך רב אחא בר יעקב מסיים בה הכי כן תחיינו ותחננו ותקבצנו ותאסוף גליותינו לחצרות קדשך לשמור חוקך ולעשות רצונך בלבב שלם על שאנו מורים קך. אמר רב פפא דהילכך נימרינהו לכולוהו אמר ר' יצחק לעולם תהא אימת צבור עליך שהרי כהנים פניהם כלפי העם ואחוריהם כלפי שכינה רב נחמן אמר מהכא ויקם המלך דוד על רגליו ויאמר שמעוני אחי ועמי אם אחי למה ואם עמי למה אחי אמר רבי אלעזר אמר להם דוד לישראל אם אתם שומעין לי אחי אתם ואם לאו עמי אתם ואני רודה אתכם במקל רבנן אמרי מהכא (ו) דאין הכהנים רשאים לעלות בסנדליות לדוכן דוהו אחת מתשע תקנות שהתקין רבן יוחנן בן זכאי מאי טעמא לאו משום כבוד צבור אמר רב אשי לא התם שמא נפסקה לו רצועה בסנדלו והדר אויל למיקטריה ואמרי בן גרושה או בן חלוצה הוא: ובמקדש ברכה אחת כו': וכל